

STUDENTEN WEEKBLAD

16^e Jaargang.
No. 17.

REDACTEUREN:
H. SALOMONSON, H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS,
J. H. MEYER, A. J. MOLLINGER, W. F. E. VAN HASSELT,
MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Donderdag
5 Februari '14.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

BERICHT.

Tot de Redactie toegetreden:

Mej. G. TH. VAN OS VAN DELDEN.

Aan de Lezers en Lezeressen.

De Redactie maakt hierbij bekend, dat het Weekblad voortaan **Donderdag op zijn laatst** zal verschijnen. Daarom moeten de inzendingen vóór **Maandagmiddag 4 uur** aan het **Redactie-adres** bezorgd zijn. De Redactie hoopt hiermede te bereiken, dat het S. W. beter onder de aandacht der abonné's komt. Nu toch volgen op den dag der verschijning nog eenige dagen, waarop over verschillende kwestie's kan worden gesproken, hetgeen vroeger niet mogelijk was, daar de Zaterdag en de Zondag (dagen waarop een groot deel der abonné's Delft verlaat) hun invloed deden gelden. We vertrouwen dan ook, dat de stroom der inzendingen nu harder zal vloeien dan ooit te voren.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

„Vrije Studie”.
Ziekteverschijnselen, door W. M. G.
Aan den Heer W. Maas Geesteranus, door Soerjopoetro.
De beruchte vergrootingslantaarn, door O.
Geachte Heer O, door M.

Gedachten en Gedichten.

Herinnering, door Wiswamitra.
Het is de teere intonatie veler lichte klanken, door J. M.
Schemer-zang, door S.
Aan $\frac{dQ}{dt}$, door Entropie.

Ingezonden.

Antwoord, door W. C. J. Mooij.

Uit de Pers.

Studentengrap.

Uit de Delftsche wereld.

Percy Grainger, door A. F.

Vereenigingsleven.

Sneuntojounsselskip „Frisia”.
D. S. V. „Onze Koloniën”, door F. L.
N. C. S. V., afdeling Delft, door N. T. K.

Boekbespreking.

Heraclès door Louis Couperus, door M.

Ingekomen boeken.

Correspondentie.

Technische Hoogeschool.

Berichten en mededeelingen.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

„Vrije Studie”.

Een halve winter is reeds voorbij en nog zijn de goede verwachtingen niet bewaarheid, die in het jaarverslag zoo hoopvol klonken. Wel was de belangstelling der leden iets, ja iets meer dan een vorig jaar maar 10 tot 20 leden op een aantal bezoekers van 70 à 80, het blijft toch een bedroevende verhouding. Chineesche kunst door Henri Borel en Vlaamsche proza en poëzie van Karel van de Woestijne, bleken zich niet in eenige noemenswaardige belangstelling te mogen verheugen. Welnu, dan iets anders, iets gansch anders en naar ik meen zelfs geheel nieuw voor Vrije Studie: een politiek spreker. Op **10 FEBRUARI**, dan zal **Mr. P. J. TROELSTRA** in de Stads Doelen spreken over: **SOCIALISTISCHE MINISTERS**. Zou ook de leider der S. D. A. P. in Delft op geen belangstelling mogen rekenen? Zouden ook nu weer 10 leergierige eerstejaars de eer moeten ophouden van de 160 leden van Vrije Studie? Laten we hopen, dat het anders en beter uitvalt!

Ziekteverschijnselen.

Toen in begin October het Corps een groot aantal jongelieden rijker werd, waren we verheugd; verheugd, omdat een jongere generatie in onze gelederen had plaats genomen, om mee te strijden voor al wat goed en mooi is in onze studentenwereld. Een stroom jongelui met jeugdig enthousiasme en frissche idealen waren het Corps binnengetroden. Ze zouden op hun tijd bereid staan om de plaats der anderen in te nemen, om ook hún kracht te wijden aan den bloei van het D. S. C. Geen streven was vergeefs, want jongere krachten zouden steeds bereid zijn het werk der ouderen voort te zetten.

Maar gij, Eerste-Jaars, die het studentenleven begon met het heilige voornemen om goede Corpsleden te zijn, gij wordt niet vanzelf mannen op wien het Corps kan bouwen. Gaat ge voort met op dezelfde wijze uw verplichtingen als Corpslid op te vatten, dan zult ge later misschien in staat zijn uw Corps een tijdlang te dienen, maar als er zich moeilijkheden voordoen, als het Corps daadwerkelijke steun behoeft, dan zult ge niet bij machte zijn deze te verstrekken, omdat ge missen zult de bezieling, de liefde voor de goede zaak, die slechts ontstaat door het meeleven, van het Corpsleven, door het zich verheugen in de bloei en door het steunen der vereenigingen in moeilijke tijden. Dan pas, als ge daarmee bezielde zijt, zal geen moeite u te groot zijn om het uw gestelde doel te bereiken of om anderen van uw overtuiging te doordringen.

Eerste Jaars! De ziekte der lakschheid, die onder u heerscht is gevaarlijk, omdat ze inwendig verborgen woedt, vernietigend wat goed, wat beter had kunnen wezen.

Nog is het niet te laat, de uitwendige symptomen zijn nog niet aanwezig; nog zijn er genoeg menschen, die de eer van het Corps hooghouden. Maar handelt voor het te laat is! Hokt niet langer op uw kamers met enkele uwer clubgenooten, maar ontwikkelt u. Zoekt omgang met anderen ook buiten uw jaar, door actief deel te nemen aan het

leven der vereenigingen. Dan zal het D. S. C. bewaard blijven voor de winterslaap, die nu dreigt. Het zal blijven waken over de belangen der Delftsche Studentenmaatschappij.

Komt Eerste-Jaars, laat zien dat er nog Corps-enthousiasme in u leeft!

W. M. G.

Aan den Heer W. Maas Geesteranus.

Het is misschien naar algemeen gevoelen kameraadschappelijk, wanneer ik persoonlijk naar U toeging om het praatje, in het S.-W. begonnen, met U mondeling af te handelen. Het krantengeschrijf echter heeft deze schaduwzijde, dat men, eenmaal begonnen zijnde, in sommige omstandigheden er niet gauw van af komt. Zoo ook hier. Ge zult het me dus ten goede houden, wanneer ik door middel van het S.-W. me vermeet op eenige van uwe taalkundige onjuistheden te wijzen.

Woorden zooals: „Bevreesing wekt het echter, dat geen der leden van de Indische Vereeniging aanwezig was. Hen toch gaat deze zaak dubbel ter harte. Hier geldt het welzijn van hun eigen land” klinken bestraffend. Met de beste wil kon ik er niet uit opmaken uwe voor ons hoogst vleierende getuigenissen, die onder de volgende bewoordingen vervat zijn: „Dit was te betreuren, daar nu niemand der aanwezigen,” (Ge bedoelt blijkbaar: buiten Soewardie en Tjipto) „volkomen op de hoogte der Indische toestanden was. Het gevolg was natuurlijk een minder vruchtbaar debat, dan het geval had kunnen zijn, als er eenige ter zake kundigen aanwezig waren geweest”.

Met „de beweging” aan het slot van uw repliek bedoelt ge, waar ik begrepen heb, niet de algemeene Indische beweging, maar een onderdeel daarvan, de beweging der Indische Partij uitsluitend op politiek terrein.

Tot beter begrip van de verhouding tusschen Soewardie en Tjipto en Indische Vereeniging zij U meegedeeld, dat beiden, door hun toetreding als lid, het streven van onze Vereeniging sedert drie à vier maanden onderschreven hebben.

De Indische Vereeniging heeft een algemeen ethisch doel, nl. mede te werken tot de vorming harer leden. Daarbij ziet zij nauwlettend toe op de merkbaar groeiende cultuurverschijnselen bij haar volk en op de uitingen van het maatschappelijk en intellectueel leven in haar naaste omgeving, d. i. Nederland. Ook aan de geestesuitingen van de Ned. Studentencorpsen, dient zij een deel van haar aandacht te wijden. De vereeniging schreeuwt niet mee om politieke rechten, zooals dat door sommigen van haar verlangd wordt, maar zij tracht in haar geheel (ook de leden ieder voor zich) na moeizame verkrijging van zelfkennis en inzicht de plaats in te nemen, die voor haar en door haar bereid wordt, d. i. het hart van haar volk.

SOERJOPETRO.

NASCHRIFT. Maar Mijnheer Soerjopoetro, dat U nu een zin bestraffend vindt klinken, heeft toch niets te maken met het feit, dat het te betreuren was, dat geen uwer op de bedoelde vergadering aanwezig was. Als ge mijn vorig antwoord goed naleest, zult ge zien, dat de door U aangehaalde zin alleen dient, om de redenen uit te drukken, die mij leidden tot het uitspreken van mijn „bevreesing”.

W. MAAS GEESTERANUS.

We sluiten hierbij het debat. (Red.)

De beruchte vergrootingslantaarn.

Stel u voor, mijnheer M, een vergrootende D. S. A. F.-er. De jongeling heeft kunstaspiraties, en wat erger is, hij uit ze. Laat ons, om de gedachten te bepalen, aannemen dat hij een aanminnige vriendin heeft, waarop hij zijn kunstwoede loslaat door haar te kicken. Vol zoet ongeduld ontwikkelt hij het negatief en ondanks vele kleine ongeriefelijkheden en tegenspoedjes wordt 't negatief schitterend. Den volgenden dag zou hij gaan vergrooten, ziet aan de ledige plaats op 't sleutelbordje, dat er bezoekers zijn en zwoegt met angstig voorgevoel de vele trappen op naar 't heilige der D. S. A. F. V., met beide handen zijn schat omklemd houdende. Bevende ontsluit hij de deur en ziet. o ramp, o droefenis! in 't fotografisch

duister eenige schimmen, luguber rondwarende om de vergrootingslantaarn.

En als hij zich zuchtende omdraait, bekruipen hem de gevoelens, die Dante destijds moet gehad hebben, toen hij zijn ontsterfelijke regel schreef, ook op vergrootende D. S. A. F.-ers van toepassing: „Laat alle hoop, gij die hier in-treedt, maar voor een uurtje varen.”

De ongelukkige wankelt de trappen af en in zijn gemarteld brein komt de verzuchting op: „Wat zou ik mijn geliefd parlementje dankbaar zijn als ze beide lantaarns die ze heeft, ook in gebruik stelde.” Aan den ideaaltoestand dat in beide lantaarns zelfs nog goede lampen zitten ook, durft de arme kerel niet eens te denken.

O.

Geachte Heer O.

U verdraait de zaken. Uw partij wil niet de oude lantaarn weer opgesteld zien om er voortaan twee te hebben, maar omdat de nieuwe lantaarn volgens U *slecht* is. U en eenige andere sukkels kunnen er blijkbaar niet mee werken en herinnert U nog de primitieve voorgangster met die het „veel gauwer ging”. De oude lantaarn is echter een onding vooral als met de nieuwe lantaarn gewerkt wordt (zooals U veronderstelde) komt er van vergrooten met de oude niets terecht, omdat door het heen en weer loopen de wrakke lantaarn hopeloos beweegt. Overigens geeft de lens donkere kringen en wordt naar den rand toe onscherp.

Diafragmeeren is daarbij nog onmogelijk, U krijgt dan alle kleuren van den regenboog.

Toe, mijnheer O, U hebt nu toch verstand van fotografieeren, gaat U er eens naar kijken of probeer eens in een bui van losgelaten kunstwoede, Uw gedachten op de oude vergrootlantaarn bepaald, aanminnige vriendinnen te vergrooten. Neem dan nog iemand van Uw geliefd parlementje mee die er heftig belang in stelt en gedurende Uw werkzaamheden luguber rondwaart om de nieuwe lantaarn. — Geluk ermee!

M.

Gedachten en Gedichten.

Herinnering.

Souvenir, souvenir, que me veux-tu?

P. Verlaine. Never more.

De maan stijgt rood aan neev'len horizon;
In mist'gen sluier gaat de wei te ruste,
Als op dien avondstond, waarop mijn lief mij kuste
En kuste telkens weer, alsof ze niet einden kon.

In verre verten lijnt een popellaan
Haar stijve silhouetten tegen d'avondlucht, —
En immer is 't mij weér een bitter, zoet genugt'
Mijn hart te voelen jagen in den ijd'len waan.

Dat onder 't gindsch geboomt', verscholen als weleer,
Mijn lang verloren lief mij stil te wachten staat;
Tot van den torentrens het versperklokje slaat.

En, zonder omzien, zij zich heenspoedt naar het meer,
Waar nog dien zelfden nacht de golfjes zacht en teer,
Kusten, met stil beweeg, haar levenloos gelaat.

WISWAMITRA.

Ich fühle Mut, mich in die Welt zu wagen,
Der Erde Weh, der Erde Glück zu tragen.
Faust I.

Het is de teere intonatie veler lichte klanken,
als van een occarino in de nacht;
dit stille klagen eener liefdeklacht,
dat leed het eenzaam leven doet omranken,
en 't eendre symphatie-gevoelen bracht,
als tot mij komt bij 't zien van 't reine slanke
beeld eener vrouw voor mij, dat hare blanke
armen gelaat-bedekt uit schaamte harer pracht.

Ik ken u niet, ik denk u als een man
die immer treurt om zijn verloren liefde
en in zijn treurnis alles treurend ziet.

Ik hoop, dat eens ik tot u komen kan
om als uw vriend te troosten wat u grieve
en u te wijzen 's levens wijd verschieft.

28—1—'14.

J. M.

Schemer-Zang.

Ik weet nog niet of 'k u mijn lied mag zingen,
want stemming is in mij, waaruit 'k de kracht niet vind
die held're woorden tot voldragen zinnen bindt,
en weten doet den zuiv'ren aard der dingen.

Mijn lied zou stemming zijn van zachte mineur-klanken,
zoals de avondklok, die langs de velden zingt
en na den roes des dags ons tot in 't harte dringt,
en ons tot rusten brengt en knielend danken.

Als dan de dag vergaat, en 't moede avondluiden
onopgelost in 't dichtend duister zweeft,
dan zou dit kunnen zijn, dat wat er leeft,
in 't vragen van den rust, den slotklank ging beduiden,

die nog niet komen mag en naar mijn keel wil dringen,
weldadig in de rust, die 't schemerduister dekt,
en vrede, méér dan zuiv're rede wekt
. . . . ik weet nog niet of 'k u mijn lied mag zingen.

S.

Aan $\frac{dQ}{dt}$

Je hebt verkeerd geweten: je schrijven is *niet* nutteloos
geweest. Innig, echt dankbaar ben ik je voor je stukje;
want in je verontwaardiging lag een treffende hartelijkheid.
Je antwoord was geen hatelijk verwijt; ik heb van woord
tot woord gevoeld, hoe je je zelf hebt willen geven, eerlijk,
ronduit, met al die liefde, die je voor het leven hebt. Ik
weet, dat jou medelijden met mij, arme, oprecht is.

Ik kan in verste verte niet vermoeden, wie je bent;
daarom ben ik blij; want het maakt mijn denken t. o. v.
jou stukje zuiverder, dan jou antwoord was aan mij.

Want, jij doet, alsof je mij kent, door en door. Je hadt
geen recht, $\frac{dQ}{dt}$, mij „geen goed verstaander” te noemen,
waar haal je toch mijn „scherpe geest” vandaan?

Voel je, dat dit opmerken heel wat anders is dan „de
zwakke punten in je betoog ras vatten”? Je betoog is niet
zwak, is sterk en goed; zij het ook eenzijdig, zoals ik
eenzijdig was.

Maar, wat in 's hemels naam doet jou spreken van mijn
„vroegere grootheid” (ik maak geen buiging); wat doet je
tegen mij „de nachtbloemen” noemen? Je kent me niet,
buiten mijn stukje om. En niets, niets van mijn leven
daarbuiten, kun je weten, niets mocht je voorgeven te
weten. — Waarlijk, het spijt mij, dat je eerlijke hartelijk-
heid zoo wordt vertroebeld door je ongemotiveerd falikant
persoonlijk-zijn. Niet voor niets noemde ik mij „de in zich
zelf gekeerde”; ik *Entropie* schreef nimmer in het S. W.

Heb je het verslag gelezen van den avond, dat Karel van
de Woestijne optrad? Ben je niet nijdig geworden op „van
de W”, die eerst ons voorbereidt op slechts een gebrekkige
impressie, en dan naifweg! ons zoo'n weergave van die
lezing geeft? Hij lijkt de opzettelijk nederige, dus de in-
pedante. Maar wij, die aanwezig waren dien avond, wij
voelen maar al te goed, hoe inderdaad zijn verslag niet
niet meer is dan een vage afdruk van impressie.

Het was een verschik'lijke, vreeslijke, schoonheid, die
ons tegenover stond; niet de „koortsgloed” het verzen-
gende vuur van het Leven heb ik dien avond gevoeld.
En daar zag ik een meisje, dat mij mijn stukje schrijven
deed; eilacie de titel was verkeerd: „Zoo zijn er” had het
moeten heeten. —

Ik voelde mij getrapt, in starre angst, weggedoken in
een hoek.

Jonkvrouw Else, of ik haar ken? O, had zij er gezeten,
dan zou ik de wanhoopskracht gevonden hebben, recht
tegen den vuurgloed in te gaan, om haar, mijn lieve,
kleine zuivere Jonkvrouw Else op te nemen, weg te dragen
uit den brand, weg, ver weg, hoog naar den heuvel, aan
het einde van de notenlaan, waar de blanke maneschijn de
verre, wijde weide vol blijde madelieven schijnt; en stil
zou ik terug geslopen zijn, bang, dat mijn wanhoop en
angst haar zuiverheid zouden schennen. En diep in me
zou 't eindeloos verlangen hebben geschreid naar „de ver-
hoogde glans in haar oogen”.

Maar — ik, vertrap in starre angst, — zag meisjes,
zoals er zijn, dom pralend met naieviteit, meisjes, van wie
geen kinderlijkheid meer verwacht mag worden, die kinder-
lijk! doen.

O, bescherm het kind-meisje met haar „onbewuste ziele-
leven.” En voor de reine, zuivere vrouw, die toch het leven
kent, daar voor wil ik knielen in schuchtere aanbidding.

Maar, vertrap, in starre angst, gloeide op in mij de uit-
slaande drift, toen ik zag de niet-naieve die (misschien onbe-
wust) coquetteerde met wat mij in de vrouw het heiligste is.

Mijn drift voerde mij langs de snel dalende lijn naar het
minimum; heerlijk, daarna moest volgen overanderlijk het
stijgen opnieuw.

En nu eerst wil ik het blijde slot van het verslag van
„van de W.”: dat het reizen, het leven, zelve tot een lust
kan worden, die aldoor hooger stijgt.

Niet onbewust ben ik voorbijgegaan de hartelijkheid en
de echtheid van jou schrijven. Mijn innige dank daarvoor.

ENTROPIE.

Ingezonden.

Antwoord.

Inderdaad is het gedichtje „Nacht” een zoo goed moge-
lijke vertaling van „Mondnacht” van Eichendorff. Gaarne
ook erken ik dat het werkelijk beter was geweest hier even
de woorden: „naar Eichendorff” aan toe te voegen. Doch
mijn falen in deze is geheel te goeder trouw geweest, en
zeker heb ik bij de inzending, die eerst enkele maanden
na de vertaling plaats vond, niet zulke overwegingen
gemaakt als door sommigen wordt beweerd.

Ik hoop, dat zij dit van mij zullen willen aannemen en
daarmee hun verontwaardiging zullen terug brengen tot de
maat, die de zaak waard is.

W. C. J. MOOIJ.

Uit de Pers.

Studentengrap.

De „Prov. Gron. Ct.” vertelt:

Vier muzenzonen wenschten eens voor één dag de hoogste
hoogte der wetenschap te verkennen en hadden zich dus
als vier professoren onzer Universiteit laten grimeeren. De
mop gelukte. En zoo geschiedde het, dat de politie op één
dag een groot filosoof op haar boekjes had staan, die
lantaarns had uitgedraaid, een criminalist, die zich aan
„diefstal” (moeren heet het buiten de criminologie) van het
een of ander had schuldig gemaakt, een derde sieraad
eveneens van een der faculteiten, die voorbijgangers had
lastig gevallen en — deerlijk had beet gehad. (Wat waren
zij gecoiffeerd met de vertrouwelijheid van professor) en
een vierde een ernstig voorganger op velerlei gebied, sieraad
van dezelfde faculteit, die den kortsten afstand tusschen
twee punten niet langer bleek te kennen.

Uit de Delftsche wereld.

Percy Grainger.

Een kundig pianist heeft onze kleine stad een bezoek
gebracht en Delft heeft zich dankbaar getoond voor zijn
kunst. De burgerij en de studenten zijn de groote, onge-
zellige zaal van de Stads Doelen komen vullen om hem te

kunnen hooren. Dat ze zich niet in hem teleurgesteld hebben gevoeld is wel gebleken uit het enthousiaste applaus, wat ze hem na elk stuk toebedeelden.

Met eenige bevreemding miste ik Chopin op het programma, maar we hebben het na het eerste gedeelte van hem „afgeklapt”. Menigeen zal versteld hebben gestaan over het gemak waarmee hij die Polonaise als „toetje” gaf. Grainger kent Chopin en Chopin is gewild bij het publiek. Ik meen ook dat het enthousiasme na dat „toetje” groter was dan na een der andere stukken.

Bach werd met groote virtuositeit de zaal in georgeld. Voor ons, studenten, die nog altijd wat voor romantieke tintjes voelen zal Schumann wel een van de glanspunten van den avond zijn geweest. Grieg was volgens mij ook van meer pakkende kracht dan de Brahmsnummers. Uitvoerige bespreking van het genotene zou hier te veel plaats vorderen, daarom zou ik nog slechts op twee punten in het programma willen wijzen. Grainger's liefde voor eenvoudige Songs en voor waar volksgevoel, heeft hem vele Songs de wereld in doen zenden, die volksgeest moeten uitbeelden.

Het publiek, dat graag stukken hoort spelen van Componisten, waarvan ze al wat begrepen hebben, is mijns inziens een beetje te lui om zich in Graingers composities in te willen denken. Misschien zal het wat gastvrijer ervoor zijn, wanneer het ze meer gehoord heeft.

Het is jammer dat Grainger er dikwijls te veel aan piano vreemde effecten aan tracht te verlenen.

Dat Liszts Rapsodie hongroise II op het programma voor kwam en dat het de sluitplaats innam spreekt mij. Ik geloof, dat dit met hetzelfde doel is gedaan waarmee Apollo verleden jaar na Mozart als slot Carmen gaf. Wanneer Grainger deze rapsodie ook gezien heeft als eerlijk volksgevoel, dan hoop ik niet veel Hongaren te ontmoeten want ze komen mij een beetje te lawaaiig en oppervlakkig voor.

Het Chopin walsje als tweede toegift deed weldadig mediterend aan in zijn cadans van halve walsmaten.

Tenslotte zou ik de burgerij willen verzoeken in het vervolg wat beleefder te zijn als de pianist aan het woord is, het spreken was soms buitengewoon hinderlijk.

A. F.

Vereenigingsleven.

Snjeuntojounsselskip „Frisia”.

Snjeuntojoun wier 't gearkomste fen „Frisia” fensels. Da wierne net folle âlde ljue, mar de berntsjes kâmen alle-gearre. Dat is mar lokkig ek, wheut 't binne de berntsjes die yn de tâkomst „Frisia” heech hâlde matte; die striede matte for Fryslân ear en rom. Nou dat scille hja wol doan, wheut hja hawwe in warem hert for Fryslân, for Fryske tael en sin, hjei krije treannen yn d' eugen.

't Wier in bolsturrige joun, d'r war tige fen de reade baie lept en njonkenlytsen wier alles kroem whet rjucht west hier. Wier Sjerp hounegiesler mar komt dan wierne de berntsjes wol whet nûter bliun. Oeble foatlap war whet slieperig, mar wij hawwe him de sliep ut syn eagen wosken. Oer in wike as trije is 't wer gearkomste; dan matte near âlde ljue komme om te soargjen dat gjin berntsjes trock pelisjemannen meinomt wirde. D'r is mei sok jông goad gjin hûs te hâlden.

De foarsitter,
J. SLIM.

D. S. V. „Onze Koloniën.”

HET LEVEN VAN DEN JAVAAN.

Dinsdag den 27^{en} Januari hield de heer Walbeehm voor een helaas klein, doch aandachtig gehoor, een voordracht over bovenstaand onderwerp, waarin vooral voor den dag kwam de warme liefde, die hij door jarenlange omgang voor land en volk koesterde. Hij kon dan ook niet nalaten verschillende door den Westerling genoemde ondeugden te verdedigen of te verachten door zich op het standpunt van den Javaan te plaatsen. Vooral kwam dit uit met de indolentie en het leven van den hand en den tand, waarvan de inboorling daar sterk beschuldigd wordt. De inlander n.l. is niet lui; zoo noodig kan hij ontzettend hard werken, wat bleek, toen in de jaren '78—'80 de veepest woedde en duizenden stuks vee meedoogenloos werden afgemaakt; toen

werkte hij dag en nacht door, trok zelve met zijn gezin de ploeg, om de velden toch maar op tijd gereed te krijgen. En wat betreft zijn geringe spaarzaamheid: is dat niet begrijpelijk met de groote daar heerschende onveiligheid, met de groote vruchtbaarheid van den bodem en de geringe behoeften, die de inlander kent?

Op treffende wijze schilderde spreker de groote liefde tusschen de verschillende leden van 't huisgezin en de bereidwilligheid waarmee men elkaar steeds ter hulp kwam. Was er een huis afgebrand, dan was het een plicht van de geheele gemeenschap de geruineerde behulpzaam te zijn met den wederopbouw, zonder dat er iets voor gerekend werd. Alleen was de betreffende persoon verplicht 's middags voor een bordje eten te zorgen; de kiesheid verbood echter weer er om te vragen, zoodat de armste steeds van hulp verzekerd kon zijn. Hij echter zou van zijn kant steeds alles in 't werk stellen om aan deze verplichtingen te voldoen.

Echter werden ook verschillende heerschende toestanden aan kritiek onderworpen. Zoo was een groot gevaar het toenemend drankgebruik en misbruik onder de bevolking, in de tropen is dit nog erger dan in de Noordelijke landen.

Met een beroep op de Delftsche studenten om in de toekomst te werken in 't belang van de Koloniën, eindigde spreker zijn interessante voordracht.

F. L.

N. C. S. V., afdeeling Delft.

OPENBARE VERGADERING van Dinsdag
3 Februari. Spreker: Prof. Dr. J. W. PONT,
over: „Wetenschappelijke wereldbeschouwing
en Christelijk Geloof.”

Vroeger was er een eenheid in wereldbeschouwing bij de groote massa. Alleen enkele geniale figuren maakten een Sturm und Drang Periode door. Tegenwoordig vindt men een tegenstelling in wereldbeschouwingen bij den doorsneemensch, zoodat we zelfs in onze studentengesprekken er steeds weer op terecht komen.

Allereerst moeten we het verschil zien tusschen Wereldbeeld en Wereldbeschouwing. Het Wereldbeeld is, wat men nu van deze wereld ziet als waar, een fotografie. Wereldbeschouwing is, wat een ieder voor zich over dit wereldbeeld denkt, het geschilderd portret, iets met een subjectief element. Wereldbeschouwing is dan ook onafhankelijk van de veranderingen die het wereldbeeld in den loop der tijden onderging. Deze veranderingen ontstonden door de toename in kennis der natuurwetenschappen. Hoe hierbij het conservatisme en het vasthouden aan het aloude stelsel van Aristoteles in den weg stonden, toont spreker met een paar aardige voorbeelden op astronomisch gebied aan. Wat Heckel beweert, dat wat we nu zien, de waarheid is, is hoogst onwetenschappelijk. Het begrip der feiten moge men beheerschen, het begrip van het wezen der feiten is niet ééns-voor-al vast te leggen. Hier betreden we het gebied der w.-beschouwing. Zooals geen twee architecten uit hetzelfde materiaal, in dezelfde omstandigheden, eenzelfde huis zetten, zoo maakt de mensch zich uit hetzelfde w.-beeld, een verschillende w.-beschouwing.

Waar oordeel is, is keuze, en waar keuze is, is werking van den wil, dus iets subjectiefs. Uit dezelfde feiten worden, langs zuiver wetenschappelijken weg, vaak verschillende conclusies getrokken.

Spreker wijst o.a. op de fossiele studie, waar het persoonlijk element zoo sterk op den voorgrond treedt. Het uitgangspunt van een w.-beschouwing behoeft dus niet wetenschappelijk te zijn.

Spreker wil nu het Christendom als wereldbeschouwing beziën, en stelt daarbij voorop, dat we Christendom niet moeten en niet mogen indentificeeren met kerkstelsel of dogmatiek. Daarom, het Christendom is nog krachtig als vroeger, daar, waar het geloof het middelpunt vormt. Hier is een onmiskembare realiteit; onze eigen levenservaring. Maar wat zal daarop het correctief zijn, waar die ervaring aan te toetsen? Niet aan de autoriteit der massa. Alleen dáár waar aanraking is kan men iets ervaren. Zoo toetsen wij ook onze ervaring aan de gemeenschap met God en zijn Openbaring, zooals hij ons die door Jezus Christus geeft.

Het wereldbeeld verdwijnt, de beschouwing blijft. Jezus als uitgangspunt en toetsteen nemen, verandert de resultaten van onze beschouwing, zooals we dat bij de eerste Christenen gezien hebben, en geeft een levend Christendom.

N. T. K.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 5 FEBRUARI 1914. No. 17.

Boekbespreking.

HERACLES door LOUIS COUPERUS. Uitgave
L. J. VAN VEEN, Amsterdam.

Gelijk de tekst reeds aanduidt, geeft Couperus in dit werk de lotgevallen weer van den Held Heracles, wien tien werken van Boete door het orakel van Delfi waren opgelegd als de straf voor de vele dierbaren, die hij in woede had verslagen, verbijsterd als zijn zinnen in zulke oogenblikken waren door den haat der Godin Hera.

Ongetwijfeld is het verhalen van geschiedenissen uit de Oudheid, wil men iets meer geven dan een nuchtere oververtelling, voor een schrijver een der moeilijkste problemen, om n.l. het stempel der Oudheid te bewaren en toch zijn heele moderne geest en persoonlijkheid in zijn werk neer te leggen. In het geheele boek blijkt echter deze eisch Couperus' kracht te boven te zijn gegaan of beter, hij is op twee gedachten blijven hinken en heeft de gemoedsleegheid der Grieksche sagen willen vereenigen met de actie en psychologie, die de nieuwere werken eigen zijn. Het spreekt wel van zelf, dat de stof op een dergelijke wijze behandeld, op een mislukking uit moest loopen; vandaar ook dat het tweede deel van het boek, waarin de moderne opvatting meer domineert, ontegenzeggelijk beter is dan het eerste.

En dan de figuur van den Held zelf! Couperus is er werkelijk in geslaagd om dezen tot een soms allerbelachelijkste caricatuur te maken. Hoe denkt U zich een Held?; dat is iemand, niet waar, die zoo noodig in staat is zich met onverschrokkenheid in de grootste gevaren te begeven, zonder daarbij veel acht te slaan op het feit, of zijn leven al of niet op het spel staat, integendeel zal hij vol moed en zelfvertrouwen het komende tegemoet zien. O, neen, volstrekt niet. We zien een man geschilderd, die bij het hooren van elke nieuwe opdracht verbleekt en beeft, zijn wapens van schrik uit de handen laat vallen, daarop bij zichzelf redeneert, dat het nu eenmaal de wil der Goden is, zoodat er helaas niets aan te helpen valt, maar toch weemoedig is en bijna huilt, omdat zijn levenseinde nu vast en zeker nadert; een man, die ondanks de ervaring, die hij er wel langzamerhand in moet hebben gekregen, zelfs nu en dan het hem opgedragen werk niet aandurft en dan maanden talmt en telkens als hij er (natuurlijk) toch in slaagt zijn taak te volbrengen, terugkomt met een gezicht en houding van: God, God, hoe is het mogelijk! Het is dezelfde heldhaftigheid als van een kind, dat bang is een donkere kamer in te gaan, echter door een ouderlijk bevel gedwongen, nu eenmaal in de noodzakelijkheid is daar iets te gaan halen, maar daarop met een ontzettend gevoel van verlichting die kamer weer verlaat. Ziedaar een getrouw beeld van den moed van den „Held” Heracles.

Ook de manier, waarop steeds den spot wordt gedreven met den mismaakten koning Eurystheus, die aan Heracles de bevelen moet uitgeven, blijft beneden het peil zooals men dat van iemand als Couperus kan verwachten. Het volgende diene ter illustratie: Na eerst verteld te hebben, dat niemand bevreesd was voor den door Heracles gedooden Ever, dat zelfs kinderen zijn borstels aanraakten, maar dat Eurystheus bevreesd achter zijn troon was weggeslopen tot dat zijn jagers hem verzekerd hadden, dat het monster wel degelijk dood was, vervolgt C. aldus:

„Nieuwsgierig en angstig waagde Eurystheus zich toen van achter den troon, terwijl bij en de hovelingen Heracles wenkten zich te verwijderen; achterwaarts week de Held, spotachtig vermaakt glimlachend in zijn baard. Nader sloop Eurystheus van achter zuil tot zuil, tot bijkans in het midden der zaal, maar toen hij bespeurde hoe grooter dan welken ever ook, deze doode, witte Ever daar gestapeld lag, slaakte hij een langen, luiden gil, struikelde over zijn mantel, verloor zijn kroon, werkte zich op, strompelde met pijnlijken voet en vluchtte eindelijk hinkende weg, achter, achter in het verre verschieft van het duizend-zuilig paleis”, enz.

Het geheel is een goedkoope geestigheid, welke volstrekt niet in het kader van het verhaal past, maar er evenwel voor een enkele keer misschien mee door zou kunnen. Om

nu echter dezelfde aardigheid in nagenoeg dezelfde bewoordingen te debiteeren na drie achtereenvolgende heldenfeiten en deze later nog eens te herhalen, doet tegen de waarde van een dergelijk boek wel ernstige bedenkingen opwerpen.

Zooals reeds gezegd, is het tweede deel in vele opzichten beter: hier heeft zich ook meer de persoonlijkheid van den schrijver, zij het ook zeer, zeer beschoond trachten te uiten. Er komen zelfs hier en daar wel enkele fijne trekjes in voor o.a. bij de schildering van de liefde van Deisneira, de gemalin van Heracles (hij zelf blijft dezelfde goede, altijd weemoedige sul). Treffend is bijv. de beschrijving van het oogenblik, dat het Noodlot haar er toe brengt Heracles' mantel te teekenen en te versieren met het gestolten bloed van het paardmensch Nessos. Ook de daarop volgende deelen met den gang naar den brandstapel hebben verdienste maar deze enkele lichtpunten vermogen niet de waarde van het geheel boven het middelmatige te brengen.

Degenen, die mochten meenen, dat de woorduitdrukking het coloriet aan zou brengen, waar de compositie faalde, zullen evenmin hun hoop verwezenlijkt zien. Wel draagt het allen schijn alsof C. zelf daarin alle waarde van het boek had willen leggen, maar erkend dient te worden, dat hij daarin alles behalve geslaagd is. Niet alleen geeft het werk den indruk onverzorgd en slordig behandeld te zijn, maar daarenboven zit het vol valsche beeldspraken en opgeblazen woorden; er zijn dan ook bij het lezen slechts weinig passages waarbij men niet door een hinderlijk woord of uitdrukking getroffen wordt en uit de stemming gerukt. Van een bepaalden woordenrijkdom is hier geen sprake, aangezien op elke bladzijde ongeveer dezelfde uitdrukkingen voorkomen. Zoo is het woord „goud” naar schatting ongeveer vier maal per bladzijde te vinden, tot zelf de sneeuw kan deze betiteling niet ontgaan; zou er eigenlijk wel iets goedkoopers te bedenken zijn dan juist goud?

De merkwaardigste woordcombinaties kunnen wij er vinden als de *vaal violette stilte* of: De wind *verhulde norsch*. Het meest treffen nog wel de zinnen vol woordspelingen, alliteraties en herhalingen, zooals enkele volgende voorbeelden mogen aantoonen: Het waren om Heracles' *spierige reuzigheid* de *reuzige spierigheid* der eikentrunkten; zijn *bronzen bloeiend* gelaat en *bloeiende bronzen* leden; zij *kronkelzweefde* langs iedere *kronkeling*; En *baden* biddend tot de gunstige goden en *baadden* na het gebed in de weldage wateren; *Blanke kronkel-larven omkrinkelden* zijn *verkrankende* zinnen. Het laatste kon nog veel mooier: *Blanke kronkel-larven omkrinkelden krenkend* zijn *verkrankende* zinnen; het gaat best en op de zin komt het toch maar minder op aan. Bestaande Hollandsche woorden als ruischen en wringen te veranderen in *ruischelen* en *wringelen* is natuurlijk allerminst een bezwaar. Verder vinden we uitdrukkingen als: het *bijna nog levende* hout (dat is dus net nog niet); ook slordigheden, die hem in zijn beelden doen verwarren; bijv. sprekend van den leeuw, die woedend de rotsen aftuimelt: hij stortte *in tuimelende woede*; of van den draak, die om Heracles' lijf is gekronkeld: een *knellend* kleed gelijk, dat *lillende neergleed* ter aarde; het moet wel een zeer merkwaardig kleed zijn, dat daaraan voldoet.

In trouwe, Couperus had alleszins beter gedaan, zijn lezers dit laatste werk te onthouden en zich bezig te houden met een boek, dat werkelijk hem waardig is en zijn grooten naam hoog zal houden.

M.

Ingekomen boeken.

HET WEZEN DER VRIJMETSELARIJ, door A. E. THIERENS. Uitgave N. V. Electriche Drukkerij „Luctor et Emergo”.

DE MIJN-INGENIEUR, door Prof. J. A. GRUTTE-RINK. Uitgave C. MORKS Cz., Dordrecht.

Correspondentie.

AQUILON wordt verzocht zich bekend te maken, alsdan kunnen we tot plaatsing van uw bijdrage overgaan.

Technische Hoogeschool.

AFDEELING DER WERKTUIGBOUWKUNDE, SCHEEPSBOUWKUNDE EN ELECTROTECHNIEK.

Ingenieurs-Examens vóór de Zomervacantie 1914.

De Voorzitter van de afdeling der Werktuigbouwkunde, Scheepsbouwkunde en Electrotechniek der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan een der Ingenieurs-Examens, welke door genoemde afdeling zullen worden afgenomen vóór de Zomervacantie van 1914, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der afdeling, Professor I. P. de Vooys, w. r. (Uitsluitend Gebouw W. & S., Nieuwe Laan 76 te Delft) vóór 1 Maart a.s., onder overlegging van het getuigschrift van met goed gevolg afgelegd Candidaats-Examen.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

De Privaat-Docent voor de Nieuwe en Nieuwste Geschiedenis, Dr. W. W. van der Meulen, zal een vier- of vijftal Colleges geven over den Aard en de Beteekenis der Vrijheidsbewegingen van 1813 (eenmaal per week, Woensdagmiddags 4.13—5 uur, Zaal 4, Hoofgebouw).

De eerste dezer Voordrachten zal plaats hebben op 11 Februari a.s.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken, dd. 30 Januari, No. 1291, Afdeling O, is met ingang van 1 Februari 1914 aan J. G. Voorhagen eervol ontslag verleend als Assistent voor de Analytische Scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft en is benoemd voor het tijdvak van 1 Februari tot en met 31 Augustus 1914 tot Assistent voor de Analytische Scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, A. W. Vervloet, Scheikundig Ingenieur te Rotterdam.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken, dd. 30 Januari 1914, No. 1224, Afdeling O, is met ingang van 1 Februari 1914 aan D. Valstar, Werktuigkundig Ingenieur te Delft op zijn verzoek eervol ontslag verleend als Assistent voor de Toegepaste Mechanica aan de Technische Hoogeschool te Delft en is benoemd voor het tijdvak van 1 Februari tot en met 31 Augustus 1914 tot Assistent voor de toegepaste Mechanica aan de Technische Hoogeschool te Delft, H. H. Radier te 's-Gravenhage.

Ingenieurs-Examens Januari 1914.

Geslaagd voor:

Bouwkundig Ingenieur.

P. F. de Bordes. G. W. Lans.
M. Ph. J. H. Klijnen. H. E. Suyver.

Berichten en Mededeelingen.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

- Genderen Stort, R. van** I—1229
Paul Hooz en Lambert Brodeck.
Rotterdam. W. L. en J. Brusse. 1913.
- Clereq, René de** I—1230
Harmen Riels.
Amsterdam. S. L. van Looy. 1913.
- Streuvels, Stijn** I—1231
Morgenstond, (met één illustratie).
N°. 234 van de 500 op zwaar Engelsch papier gedrukte exemplaren.
Amsterdam. L. J. Veen. 1912.

- Breemer, Jopie** I—1232
De Ontboezemingsbundel. (Geïllustreerd).
Amsterdam. 1913.
- Cock, A. de en Is. Teirlinck** I—25
Brabantsch Sagenboek. 2 dln.
Deel I. Mythologische Sagen. — Duivelsagen.
Deel II. Legendes of Echt Christelijke Sagen.
Uitgegeven door de Koninklijke Vlaamsche Academie
voor Taal- en Letterkunde.
Gent. A. Siffer. 1909 en 1911.
- II. FRANSCH.
- France, Anatole** II—1389
L'Étui de Nacre.
Paris. Calmann—Lévy.
- France, Anatole** II—1390
Jocaste et le Chat Maigre.
Paris. Calmann—Lévy.
- France, Anatole** II—1391
Balthasar.
Paris. Calmann—Lévy.
- France, Anatole** II—1392
Crainquebille Putois, Riquet et Pluviers autres Récits
Profitables.
Paris. Calmann—Lévy.
- Coulevain, Pierre de** II—1393
Le Roman Merveilleux.
Paris. Calmann—Lévy.
- Suarès, A.** II—1394
Le Livre de l'Émeraude. — En Bretagne. —
Paris. Calmann—Lévy.
- Samain, Albert** II—1395
Contes. Xanthis. — Divine Bontemps. — Hyalis. —
Rovère et Angisèle.
Paris. Mercure de France. 1911.
- Blasco Ibáñez, V.** II—1396
Dans l'Ombre de La Cathédrale. (Traduit de l'Espagnole).
Paris. Calmann—Lévy.
- Régnier, Henri de** II—1397
La Peur de l'Amour,
Paris. Mercure de France. 1907.
- Thierry, Albert** II—1398
L'Homme en proie aux Enfants.
Paris. Société d'éditions littéraires et artistiques.
- Berr, Émile** II—1399
Les Petites Chases.
Paris. Bernard Grasset. 1913.
Alphorismen.
- Shag, John** II—1400
Les Moments perdus, avec une préface de Gilbert
de Voisins.
Paris. E. Sansot et Cie. 1906.
- Soulaiges, Gabriël** II—196
L'Idylle Vénitienne.
Paris. Georges Crès et Cie. 1913.
- III. ENGELSCH.
- Wells, H. G.** III—604
The Passionate Friends. 2 vol.
Leipzig. B. Tanchnitz. 1913.
- Birmingham, Georg A.** III—605
Spanish Gold.
London. Methuen and Co.
- IV. DUISCH.
- Hauptmann, Carl** IV—568
Schicksale. (Novellen).
Leipzig. Kurt Wolff. 1914.
- Gorki, Maxim** IV—569
Märchen der Wirklichkeit.
Berlin. J. Ladyschnikow.

VI. GESCHIEDENIS.

VI—340

Het Vredespaleis. Gedenkboek, uitgegeven door de Redactie van „Vrede door Recht”, ten dage van de plechtige opening op 28 Augustus 1913. (Geïllustreerd). 's Gravenhage. Gebr. Belinfante. 1913.

VII. KOLONIËN, LAND- EN VOLKENKUNDE.

Broersma, Dr. R.

VII—165

Besoeki, een gewest in opkomst. Met een kaart en 20 Illustraties.
Amsterdam. Scheltema en Holkema's Boekhandel. 1913.

IX. TECHNISCHE WERKEN.

Hébert, Georges

IX—86

Le Code de la Force.
Paris. Librairie Vuibert. 1911.

X. KUNST.

Stefan, Paul

X—213

Gustav Mahler. Eine Studie über Persönlichkeit und werk. Mit zwei Bildnissen, Einem Partitur und einem Brief-Faksimile und viele Notenbeispielen.
Dritte Auflage, Neue, Ergänzte und Vermehrte Bearbeitung.
München. R. Piper. 1912.

Couperus, Louis

X—193

Blanke steden onder blauwe lucht. 2 dln. (Geïllustreerd).
Amsterdam. L. J. Veen. 1912 en 1913.

WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Besant, Annie

XII—256

Vier groote Godsdiensten. Vier lezingen, gehouden op den een-en-twintigsten verjaardag der Theosophische Vereeniging, te Adyar, Madras.
Uit het Engelsch vertaald door v. W. K.
Amsterdam, Theosophische Uitgevers-Maatschappij. 1907.

Matisse, Georges

XII—257

Les Ruines de l'Idée de Dieu.
Paris. Mercure de France.

BROCHURES.

Hoog, Dr. I. M. J.

Broch.

De voornaamste Rechtsche- en Middenrichtingen in het Nederlandsche Protestantisme van onzen tijd. Orthodoxie, Groninger (Evangelische) richting. Gematigde Orthodoxie, Ethische richting.
Baarn. Hollandia-Drukkerij. 1914.
Redelijke Godsdienst. Serie III. No. 5.

Aalders, Dr. W. J.

Broch.

Ruusbroec.
Baarn. Hollandia-Drukkerij. 1913.
Groote Mystieken. Serie I. N°. 6.

Noto Soeroto, Raden Mas

Broch.

De Gedachte van Raden Adjeng Kartini als richtsnoer voor de Indische Vereeniging.
Rede voor de Indische Vereeniging op de vergadering van 24 December 1911, te 's Gravenhage gehouden.
Met inleidende brieven van Mr. C. Th. van Deventer en Mr. J. H. Abendanon.
Uitgave van de Indische Vereeniging.

Noto Soeroto, R. M.

Broch.

De Indische Partij en de „Open brief aan de landgenooten”, van Dr. Tjipto Mangoenhoesoemo.
's Gravenhage. M. van der Beek. 1913.

Behrens, W. K.

Broch.

Openingsrede, gehouden bij de opening van het XIVe Nederlandsche Natuur- en Geneeskundig Congres, gehouden te Delft op 27, 28 en 29 Maart 1913.

Behrens, W. K.

Broch.

Verslag van de lotgevallen der Technische Hoogeschool gedurende den cursus 1912—1913.
Uitgebracht door den Rector-Magnificus op den 8sten Januari 1914.
Delft. J. Waltman Jr. 1914.

Rutgers, Dr. J. G.

Broch.

Omkeeringsproblemen in de Wiskunde.
Rede, uitgesproken bij de aanvaarding van het ambt van Hoogleraar in de Zuivere en Toegepaste Wiskunde en de Mechanica aan de Technische Hoogeschool te Delft, den 14^{den} Januari 1914.
Delft. J. Waltman Jr. 1914.

Lijst van Vergaderingen.

D. V. S. V.

Vergadering op Vrijdag 6 Februari 1914.
Lezing van Mej. Coomans.

„Onze Koloniën”.

Huishoudelijke Vergadering en Voordracht op Maandag 9 Februari 1914.

Vergadering op Woensdag 25 Februari 1914.

Spreker: J. v. d. Weyden, Kap. Gen. Staf O. I. L.
Onderwerp: „De verdediging van Ned. Indië”.

„Vrije Studie”.

Dinsdag 10 Februari. Lezing in de Kleine Concertzaal van de Stads Doelen, aanvang 8 uur.

Spreker: Mr. P. J. Troelstra.

Onderwerp: „Socialistische ministers”.

R.-K. Studentenvereen. „Sanctus Virgilius”.

Vergadering op Woensdag 11 Februari 1914.

Spreker: Mr. P. J. M. Aalberse, lid der Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Onderwerp: „Liberalisme en socialisme”.

„Christiaan Huygens”.

Vergadering op Donderdag 12 Februari 1914, in Zaal β van het Natuurkunde-Gebouw.

Spreker: P. Haverkamp.

Onderwerp: „Plaatsbepaling op zee”.

N. C. S. V.

14—15 Februari 1914. Winter-conferentie te Delft.

Zondag 15 Februari 1914, 10¹/₂ uur. Godsdienstoefening voor studenten, in de Waalsche Kerk.

Spreker: Dr. P. J. Molenaar.

„Leeghwater”.

Vergadering op Woensdag 18 Februari 1914, in Zaal 207 der T. H.

Spreker: J. F. H. Koopman, w. i.

Onderwerp: „Machinale Flesschenfabricage”.

Agenda.

DEN HAAG.

Donderdag 5 Februari. Geb. v. K. en W.: Tooneelvereen.: „Op hoop van zegen”; 8 uur.

Diligentia; Cabaretvoorstelling; 8 uur.

Haghespelersgebouw: „De dienstknecht in het huis”; 8¹/₄ uur.

Theater Bouwmeester: „De vrouw van den president”; 8¹/₄ uur.

Vrijdag 6 Februari. Geb. v. K. en W.: Ital. Opera: „La Wally”; 8 uur.

Zaterdag 7 Februari. Geb. v. K. en W.: Concertgebouw-orkest; 8 uur.

ROTTERDAM.

Donderdag 5 Februari. Tivoli-Schouwburg: Ned. Tooneel: „Lentewolken”; 8 uur.

Vrijdag 6 Februari. Gr. Schouwburg: Rott. Tooneelgez.: „Het sprookje van den wolf”; 8 uur.

Zaterdag 7 Februari. Gr. Schouwburg: Ital. Opera: „La Wally”; 8 uur.

Tivoli-Schouwburg: Tooneelvereen.: „Timm Boots”; 8 u.

ADVERTENTIEN.

RESTAURANT „HOTEL CENTRAL”.

Levering van Déjeuners, Diners, Soupers. Gelegenheid voor Club-Diners.

PLATS DU SOIR van 10-12 uur.

Iederen avond voorhanden Bisschopwijn.

GEVRAAGD:

Gem. Zit- en Slaapkamer.

Brieven franco onder No. 6648, Bureau van dit Blad.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.****OUDE DELFT 120 - DELFT.**

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120. **Chr. F. RÜTER.**Gemeubileerde Kamers met Pension
aangeboden.

Adres: PRINS HENDRIKLAAN 5, RIJSWIJK.

**B. J. STORM,
Choorstraat 49a.**

Steeds voorradig een ruime keuze in:

Fantasie- en Kunstbeelden.Niet voorradige Kunstbeelden worden
== ten spoedigste geleverd. ==**KLEERMAKERIJ**

Jacq. CNOOPS, Oude Delft 218.

**Prima STOFFEN. Matige prijzen.
ABONNEMENTEN.****Restaurant DUYSER,** BINNENWATERSLOOT
hoek Phoenixstraat.

Gelegenheid voor Dejeuners, Diners en Soupers, vergaderingen, Club-Eettafels

Restaurant den geheelen dag.

Diners à la carte.

B. M. DUYSER, Oud Chef-Kok, Societeit Phoenix, gedurende 17 jaren.

TANGO AND TWO-STEP-ALBUM

== VOOR PIANO ==

INHOUD:

Prijs f 1,65

EL CHOCLO — HIAWATHA — SILVER HEELS — INDIAN SUMMER

TEDDY BEAR DANCE — Und die neusten beliebten ONE STEPS

TWO-STEPS — RAGTIMES und TANGO'S.

PALAIS DE DANSE (TANGO-BAND)

INHOUD:

Prijs f 1,65

MAXINE — TANGO, MAXINE — TANGO — VALSE BOSTON

ONE STEP — TWO-STEP.

Deze beide DANS-ALBUMS zijn voorhanden bij de
Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr. - Delft.